

kako figuru ponavljanja. Kao što je Jov dobio sve nazad tako i mladić čeka grmljavinu i ponavljanje. Međutim, mladić samog sebe, kao što smo više puta rekli, transformiše poetski - bar nam na dati način Konstantin stvari postavlja.

Centralna tema mladićeva u pogledu na Jova jeste pitanje njegove krivice. Jov nije pristajao na objašnjenja, na teorijske ekplikacije od strane prijatelja i savetnika. Dakle, njegov otpor spram imanentnih objašnjenja njegove krize jeste ono što najviše dira mladića, u tom pogledu Jov je i figura otpora spram racionalizacije, u našem kontekstu to znači otpora spram pesničkog, koje takođe, ponovimo, znači otpora spram tradicionalnog filozofskog gesta utemeljanja u onom idealnom.

Sam Mladić je kriv spram porušenog obećanja, obećanja braka. Međutim, stupajući u odnos sa likom Jova pojam krivice se transformiše. Pre nego što je Jov susreo Boga krivica je za Jova predstavljala nešto za šta je očekivao od boga objašnjenje - potreba za objašnjenjem se ovde čini ključnom. Međutim susret sa bogom ne pruža objašnjenje, Jov razumeva da je sam susret sa bogom objašnjenje samo, tj. da teorijska ekplikacija nije nikakvo objašnjenje, već da je objašnjenje odnos sa drugim koji prevazilazi svako pojmovno utvrđivanje identiteta i istosti.

U samom uvodu govora o Jovu Kjerkegor pravi razliku između ono što je Jov rekao i onoga što je činio. Šta je Jov činio? On je rekao „Bog dade, Bog uze; neka je blagosloveno ime Božije”. Činjenica da je njegovo govorenje činjenje čini ga prototipom za čovečanstvo, pre nego učiteljem. Jov nije neko ko prosto uzvikuje ove reči, on nije povod za manifestaciju ove istine nalik Sokratu. Ovo nije tvrdnja, već je „bogosluženje govorom“. Smisao Jovovih reči zavisi od njihovog performativnog karaktera kao bogoslužjenja. Dakle, nije u pitanu teorijsko držanje, već egzistencijalno.